

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΝΝΟΙΑ ΣΑΣ, έχω λάβει τα μέτρα μου... Συγχρόνως τόν ειπα να βγάξη από την τσέπη του κάτι διπλωμένο σε μία έφημερίδα. Το άνοιξε και έβγαλε από μέσα τρία μεγάλα καρφιά.

— Έχεις το σφυρί μαζί σου ; με ρώτησε.

— Ναι, άποκρίθηκα.

— Λοιπόν, έμπρός... Δός μου το έδω... Ο καθηγητής πήρε το σφυρί στα χέρια του, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κομμάτι τσόχας, το έδεσε γύρω από αυτό, και έβγαλε από μέσα ένα μικρό τσίρο.

— Όλα αυτά έγιναν γρήγορα κι' άθροισμα. Κανείς δεν φάνηκε να περνά απ' το έρημο και σκοτεινό αυτό μέρος.

— Η σκάλα είναι έτοιμη, λέει σιγά σιγά ο καθηγητής δείχνοντας τα καρφιά που πήρε στον τοίχο. Δεν έχουμε παρά ν' ανέβουμε. Άρκει μόνον να μη συναντήσουμε...

- Κανένα φύλακα ;
- Κάνει πού παράξενο.
- Τις σκιές τών νεκρών ; ψιθυρίζω χαμογελώντας χωρίς κέφι.
- Ζωντανός άνθρωπος, φίλε μου.
- Τότε τους φύλακας του νεκροταφείου.
- Όχι. Τίποτε κακοποιούς μάλλον. Τίποτε κακούργους.
- Κακούργους !
- Ναι. Σου φαίνεται περίεργο ;
- Όχι και τόσο άφοβό μου το λέτε σεις. Άλλά τι διάβολο έρχονται να κάμουν εδώ μέσα : Νά κλέβουν ;
- Νά μοιραστούν μάλλον ό,τι έχουν κλέψει.
- Δεν καταλαβαίνω τίποτε.
- Νά σου εξήγησω και θά καταλάβεις. Άσφαλτέστερο καταφύγιο για τους διαρρήκτας και τους εγκληματίες έν γίνεται, δεν μπορεί να γίνει από το νεκροταφείο. Ποιός θά σκεφθή ποτέ να τους ζητήσει μέσα σ' ένα κοιμητήριο ; Καταφεύγουν λοιπόν στα νεκροταφεία, μοιράζονται τα κλοπιμαία και αναπαύονται κλπίζοντας χασίς ή όπιο. Υπήρχαν άλλοτε κακοθγιοί που είχαν μεταφέρει την κρεββατοκάμαρά τους μέσα σε μεγάλα άρχοντικά κενотаφεία. Κοιμόντουσαν μέσα σ' αυτά κι' άδιαφορούσαν για τους νεκρούς που υπήρχαν πλάι τους ! Μη παραξενεύεσαι. Λησμονείς ότι εργάστηκα άλλοτε στο χημικό εργαστήριο της Άστουνομίας ;

— Δέν μου είχατε μιλήσει ποτέ γ' αυτά τα πράγματα.

— Γιατί δεν μου έδότη άφορηή. Νά όμως που σου τα είπα τώρα. Και σου τα εξήγησα όχι απλώς για να τα μάθεις, αλλά για νάχης τόν νου σου. Βάδιζε πλάι μου με το πιστόλι στο χέρι. Έχε τα μάτια σου τσέσσερα. Από την στιγμή που θά πηδήσουμε την μάντρα του νεκροταφείου θάχουμε να κάμουμε με τσέσσερον είδων έχθρούς. Τόν βρυκόλακα πρώτα-πρώτα που πηγαίνουμε να βρούμε στον τάφο του, τους φύλακας κατόπιν, τρίτον τα σκυλιά τους και τέταρτον τους κακοποιούς, άν εινε τής τύχης μας νάχουν καταφύγει άπόψε στο νεκροταφείο αυτό και τέτοιου είδους θποκείμενα. Φοβάσαι ;

- Όσο είμαι μαζί σας όχι.
 - Έμπρός λοιπόν. Κάμε τόν σταυρό σου κι' άκολουθήσε με.
- Άνεβαίνω πρώτος.
- Εκεί άμείσος ο καθηγητής Ουίλλιαμ σταυροκοπήθηκε, πάτησε στο πρώτο καρφί, ύστερα στο δεύτερο, στο τρίτο κι' ανέβηκε στην κορυφή του τοίχου με βενανική σβελτάδα. Έκει στάθηκε μία στιγμή, έβγαλε το πιστόλι του, μούγγησε να τόν άκολουθήσω και πήδησε στο νεκροταφείο χωρίς θόρυβο. Δεν έχασα ούτε στιγμή.

— Άνέβηκα τόν τοίχο, κρεμιάστηκα προς τα μέσα και πήδησα κοντά του.

— Ο καθηγητής μουβίπασε το χέρι, μ' έσυρε κοντά του και στάθηκε λίγα δευτερόλεπτα άκίνητος, με τα μάτια μουσκέλειστα, προσπαθώντας ν' άκούση και τόν έλαχιστο θόρυβο γύρω μας. Μά δεν άκούγονταν τίποτε άπολύτως. Σκότος και σιγή, σιγή πένθημη, άπλώνονταν γύρω μας.

— Άπό μακριά έφταναν μόνον έξασθενημένος ο θόρυβος τών Λονδίνου, μέν βόμβος άόρατου μελισσοπού πλανατάι σαν στο νυκτερινό σκοτάδι.

— Ο καθηγητής φάνηκε εύχαριστημένος απ' την

σιωπή αυτή που βασίλευε γύρω μας και μου ειπε σιγά σιγά :

- Πρέπει να είμεθα εύγνωμονες προς τόν μακαρίτη Στήβεν.
- Γιατί ; ρώτησα παραξενευμένος.
- Γιατί έχει τρομοκρατήσει ανθρώπους και ζώα εδώ μέσα και κρατούν τους σκύλλους του νεκροταφείου δεμένους. Διαφορετικά θά την είχαμε πολύ άσχημα. Και τώρα άς προχωρήσουμε. Βάδιζε όπισω μου και φροντίζε να με κρατής πάντοτε από την άκρη του σακκακιού μου. Το σκοτάδι εινε βαθύ και δεν μπορούμε δυστυχώς να χρησιμοποιήσουμε τα φανάρια μας. Προηγούμενος όμως μία στιγμή έδω. Κάπου κοντά μας βρίσκεται ένα μικρό ύψωμα. Θά προχωρήσω ως εκεί και θά προσπαθήσω να ρίξω μία ματιά γύρω. Εινε τέτοιο σκοτάδι που δεν έλλίψει να δω σπουδαία πράγματα, μά άς ένεργούμε πάντοτε με σύνεση...

Ταυτοχρόνως γονάτισε κάτω κι' άρχισε να στέφεται σιγά, άθροισμα και με μεγάλη προσφύλαξη προς το πιο σύδεντρο μέρος του νεκροταφείου.

Τόν έχασα άμέσως σχεδόν από τα μάτια μου, σάν ν' άνταν κατά τις σκοταδι. Στεκόνηουν ώστόσο και τόν περιμένα άκίνητος, με το πιστόλι στο χέρι, νοιώθοντας όχι όληνη άγωνία.

Δέν έπέρασα περισσότερα από 2-3 λεπτά και τόν ειπα, τόν άκουσα μάλλον, να ξανάρχεται. Όρθώθηκε έμπρός μου, έβγαλε κοντά μου και μου ψιθυρίσε :

— Ο Θεός μάς βοηθή. Άν δεν κάνα λάθος οι φύλακας νομούνται, οι σκύλλοι εινε πραγματικώς δεμένοι, το νεκροταφείο φαίνεται έρημο. Άς ξεκινήσουμε...

Προηγήθηκε έμπρός και τόν άκολουθούσα κρατώντας τον απ' το σακκάκι. Προχωρούσαμε σιγά, φροντίζοντας να μη κάμουμε τόν παραμικρό θόρυβο, στέκοντας κάθε τόσο για ν' άφυγοραστούμε μήπως συμβεί τίποτε.

Εύτυχώς έκάναμε τα δύο τρίτα του δρόμου μας, χωρίς να είδα συμψη το παραμικρό άπρόοπτο.

Σιγά, άθροισμα, με μεγάλη προσφύλαξη...

Λίγα δευτερόλεπτα άκόμη και τόν μονοπάτι πούχμα πάρει θά με έβγαζε στο κενотаφείο τών Στήβεν. Ο καθηγητής όμως στάθηκε μία στιγμή, γονάτισε κάτω κι' έκόλλησε τ' αυτί του στη γη. Έμεινε έτσι λίγες στιγμές κι' όταν σηκώθηκε σό ειπε :

— Δεν άκούγεται τίποτε. Κ οι νεκροί κι' οι ζωντανοί κοιμούνται βαθιά !... Έμπρός, φίλε μου, ο Θεός έινε μεγάλος !...

Προχωρήσαμε σιγά και προσελακτικώς, όπως και πριν, χωρίς να μιλάμε. Τό μονοπάτι ήταν πλατύ και τώρα μπορούσαμε να περπατούμε κρατώντας ο ένας τόν άλλο από το χέρι. Βαδίζαμε και' έβειβαν από το κενотаφείο τών Στήβεν.

Σέ λίγο, ο καθηγητής μουβίπασε έξασθνα το χέρι.

— Ειν' αυτό εκεί, άν δέν γελιέμαι, μου ειπε.

Κοίταξα καλά μέσ' το βαθύ σκοτάδι, και κατάρθωσα να ακούω κι' έγώ το μαρμάρινο κενотаφείο τών Στήβεν, ανάμεσα στα άλλα πλούσια μνημεία που ήσαν γύρω του.

Έπλησίασαμε κοντά και ο καθηγητής για να βεβαιωθεί ότι πράγματι αυτό ήταν τό μνημείο έριξε το ηλεκτρικό του φανάρι και διάβασε την επιγραφή.

Ήταν πράγματι αυτό.

Έγώ έν τω μεταξύ έστρεμα όλος. Συλλογίζομουν ότι από στιγμή σε στιγμή μπορούσε να παρουσιασθή ο βρυκόλακας. Μπορούσε να ήταν κομμάτιος κάπου εκεί γύρω... Κούταξα όλοένα γεμίτος τρόμο και άγωνία γύρω μου.

Έντομμεταξύ ο καθηγητής ειχε πλησίασει άκόμη και άρχισε να περιεργάζεται τόν τάφο, κιντώντας με ποιο τρόπο θά μπορούσε να τόν άνοίξη.

Ύστερα ήθεε προς το μέρος μου και μου ειπε :

— Και τώρα, φίλε μου, θάρρος... Πρέπει ν' άνοίξουμε το κενотаφείο κι' εινε άνάγκη να βοηθήσης... Έσο γενναίος ! Άφρησε το πιστόλι ! Δέν χρειάζεται πια τίποτε !... Φοβείς άπάνω σου τό μαλαχτό που σου έδωσα ;...Θαμιάστα !...Δέν έχουμε συνηλές να βοηθούμε τίποτε ! Δός μου έδώ τή σιμίλη... Σκύψε κοντά μου... Φοτίσε μου με το φανάρι σου, βάζοντας μπροστά τό καπέλλο σου για να μη φαίνεται το φως...

Συγχρόνως ο καθηγητής γονάτισε κάτω και άρχισε να ξινή με τή σιμίλη το ταμπεντό, το όποιο συγκρατούσε τή μαρμαρίνη πλάκα πουφραζε το κενотаφείο...

Εύτυχώς τό φράξιμο τού κενотаφείου ειχε γίνει πρόχειρα και ή εργασία παραχωρούσε γρήγορα και άθροισμα.

(Άκολουθεί)

